

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

PRÁZDNINOVÝ
ZVĚŘINEC

FRAGMENT

Julinka a její zvířátka – Prázdninový zvěřinec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Johnson
Julinka a její zvířátka –
Prázdninový zvěřinec – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rebecca Johnson

Julinka A JEJÍ ZVÍŘÁTKA

PRÁZDNINOVÝ ZVĚŘINEC

ilustrace Kyla May

F FRAGMENT

Věnováno mému Neilovi, který je tu vždycky pro mě.

XX R

Ahoj! Jmenuju se Julie. Je mi deset.
A jsem skoro veterinářka!

Vsadím se, že si říkáte, jak může být teprve desetiletá holka skoro veterinářka. Ale vlastně je to docela jednoduché. Moje mamka je veterinářka. Dívám se, jak pracuje, a pořád jí pomáhám. Vůbec to není tak těžké, víte...

Kapitola 1 Veterináři nemají nikdy volno

„Pospěš si, Julie, nebo budeme ten stan stavět potmě!“

Taťka začínal být trochu rozzlobený.

„Už běžím,“ zavolala jsem, zatímco jsem se pokoušela nacpat ještě pár věcí do své veterinářské brašny, kterou jsem si vyrobila z tátova starého rybářského kufříku. Jednu přezku se mi podařilo zapnout, ale druhá se prostě nechtěla zacvaknout.

Když jsem se svým nákladem v rukou vyběhla před dům, tátův zděšený výraz mluvil za vše. Kufr

auta byl zaplněný až po střechu a moc místa už v něm nezbyvalo.

„Tak to ne! Tohle všechno si s sebou vzít nemůžeš,“ zavrtěl hlavou.

To už k nám přicházela moje nejlepší kamarádka Zuzka, která bydlí ve vedlejším domě. Jedeme společně kempovat k moři. To je výhoda, když žijete v Austrálii. Už se moc těšíme. V ruce si nesla malý batůžek, který byl snad o polovinu menší než ten můj, ale já s sebou vozím spoustu veterinářského vybavení. Nikdy nevíte, co vás na takovém výletě potká, takže musím být připravená na všechno.

„Neboj, tati,“ těšila jsem ho. „Uložím si to pod nohy. Aspoň si je budu mít o co opřít.“

„A kde bude sedět pes?“

„No přece u mě na klíně!“

„Julie, pojedeme čtyři hodiny. Tak dlouho pes nevydrží v klidu ležet na jednom místě.“

„Tak si pak může lehnout ke mně,“ nabídla se Zuzka.

„A taky ke mně,“ přidal se Max, který držel v rukou tři dinousary a současně se pokoušel rozbalit si lízátko.

„Dobře, jak chcete. Ale nechci slyšet žádné kňourání.“

„Kdo zase kňourá?“ zeptala se máma a zabouchla za sebou domovní dveře.

„Zatím nikdo,“ zabručel táta.

Ještě jsme ani nevyjeli z naší ulice a chudáček Kudrnáč si upšoukl.

Určitě to způsobilo nadšení z toho, že s námi jede na prázdniny.

Podívala jsem se na Zuzku, která se s usazenýma očima zoufale snažila dýchat přes košili.

Max zavyl smíchy. Já ty kluky snad nikdy nepochopím.

Předháněli jsme se, kdo první uvidí předem určenou věc, a hráli slovní fotbal, ale po dvaceti minutách nás to přestalo bavit.

„Vzala sis s sebou kartáče, Zuzi?“

„No jasně,“ odpověděla Zuzka a poplácala svůj batoh pod nohama.

„Ale nevím, kolik na pláži potkám zvířat, která bych mohla česat.“

„Na Kudrnáčovi můžeš trénovat, kdykoli budeš chtít.“

Max usnul s lízátkem v puse. Měl pootevřené rty a hrozilo, že mu lízátko vypadne, tak jsem mu jedním dinosaurem podepřela bradu. Kudrnáč mi funěl do obličeje a ocasem máchal před očima Zuzce. Začínalo to být dost otravné. Táta se na nás každou chvíli ohlédl a my

jsme se snažily tvářit se, jako že si to užíváme. Viděla jsem, že jenom čeká, kdy začneme kňourat, ale byla jsem rozhodnutá, že k tomu nedojde.

„Máš s sebou svoji veterinářskou brašnu, mami?“ zeptala jsem se.

„Ne, zlatíčko, nemám. Jedu na prázdniny, a kdybychom potkali nějaké zvířátko v ohrožení, určitě poblíž najdeme nějakou veterinární ordinaci.“

Podívala jsem se na Zuzku. Obě jsme zakroutily hlavami a já zakoulela očima. Veterinář nikdy neví, co se kde semele.

Kudrnáč si konečně lehl a usnul, a tak jsem si mohla z batohu vytáhnout svůj zápisník. Začaly jsme se Zuzkou dávat dohromady seznam zvířat, která bychom mohly vidět při kempování na pláži.

Do kempu jsme dorazili až odpoledne. Cesta nám trvala déle, protože Max se pozvracel (máma říkala, že snědl moc lízátek) a táta pořád zastavoval, protože se bál, že Kudrnáč tolik pšouká proto, že potřebuje vyvenčit.

Když maminka oznámila, že jsme na místě, Zuzka se skoro rozplakala radostí.

„Neběhejte moc daleko a nechodte sami k vodě,“ připomněla nám

mamka. „Až postavíme stan, pomůžete nám do něj nanosit všechny věci.“

Největší radost jsem měla z toho, že Kudrnáč bude spát ve stanu s námi. Náš stan je opravdu veliký a má dvě samostatné ložnice. Zuzka, Max, Kudrnáč a já budeme spát v jedné a mamka s taťkou v druhé.

Rozběhli jsme se prozkoumat okolí. Tábořiště bylo prostě úžasné. Teprve jsme přijeli a já už jsem viděla tolik zvířat, že bych tím zaplnila celou stránku v zápisníku. Už jsem se nemohla dočkat, až půjdeme prozkoumat přílivové tůňky na pláži. Veterináři musejí poznat všechny druhy zvířat, protože i na dovolené jsou to pořád veterináři.

Kapitola 2

Veterináři musejí být hodní na všechna zvířata

Rozložili jsme si ve stanu ležení. Zuzka bude spát na nafukovací matraci mezi Maxem a mnou. Trvalo jí celé věky, než si svou postel nachystala. Přivezla si dokonce i malý polštářek a pár plyšáků. Max si ještě ani nevytáhl spacák, zato stihl po celém stanu rozestavět své dinosaury.

„Budou nám tady překážet, Maxi,“ namítla jsem a odhrnula jsem několik z nich stranou.

„No tak!“ zakňoural Max. „Nebij je!“ Pak přešel přímo přes Zuzčinu pečlivě upravenou postel, aby si figurky posbíral.

„Proč sis jich vůbec bral tolik?“
zabručela jsem.

Udělal jsem si místo na svou veterinářskou brašnu, sadu pro mimořádné události (je v ní několik věcí, které ve své brašně obvykle nenosím, třeba tátův starý dalekohled) a zvířecí přepravku, kterou jsem s sebou pro každý případ raději vzala také.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.